Prensesin
Pusulası
Yavuz DEMİRKIRAN

Prensesin Pusulası

Yavuz DEMİRKIRAN

Yemyeşil tepelerin ve kıvrıla kıvrıla akan nehirlerin olduğu aydınlık bir krallıkta Prenses Mira yaşardı. Sıcak kahverengi teni, iki yay gibi zıplayan bukleli siyah saçları ve burnunda minicik bir çili vardı. Gökyüzü mavisi elbisesinin altın şeritleri, sağlam kahverengi botlarıysa maceralar için mükemmeldi. Boynunda, kraliyet dolabından hediye edilen, kırmızı kurdeleye bağlı pirinç bir pusula asılıydı.

Pusula eski ve bilgeydi; kapağında kıvrımlı oymalar ve minik yıldız işaretleri vardı. Mavi ibresi hafifçe parlıyor, çevresinde sıcak bir altın pırıltı dans ediyordu. Efsaneye göre ülkedeki en büyük hazineyi gösterebilirdi. Mira öğrenmek için sabırsızlanıyordu. "Hazine!" diye sevindi. "Peşinden her yere giderim!"

İlk sabah Mira kale avlusunda durdu ve pusulayı avucunun içine düz koydu. Mavi ibre döndü ve tepeleri değil, eski köy yolunu gösterdi. "O tarafa mı?" diye merak etti. Kırmızı kuşağını düzeltti, botlarını giydi ve yola koyuldu. Pusula, bir sır biliyormuş gibi sıcacık parlıyordu.

Yol çukurlarla ve tümseklerle doluydu. Mira tökezledi ve kaşlarını çattı. "Bu hazine değil," dedi. Ama ibre yerinden kımıldamadı. Tam o sırada köyün çocukları kürekler ve kovalarla koşup geldi. "Birlikte onarabiliriz!" diye bağırdılar. Parlak gözleri ve dağınık saçları Mira'yı gülümsetti. Böylece çukurları doldurup yolu düzelttiler; herkes için güvenli olana kadar.

Sonra pusula Mira'yı değirmenin yanından geçirip kıvrımlı bir tepenin yukarısına götürdü. Tepede eğri bir çitle çevrili küçük bir kulübe vardı. Çiftçi Tomas, yamalı yeşil tuniği ve hasır şapkasıyla tek başına verandasında oturuyordu. Gri bıyığı sarkmış, koyu gözleri hüzünlü görünüyordu. "Artık kimse beni ziyarete gelmiyor," dedi yavaşça. Mira yanına oturdu ve onun hikâyelerini dinledi.

Pusula yeniden parladı ve köy meydanını gösterdi. Orada bahçe, yabani otlar ve kırık saksılarla doluydu. Çiçekler solmuş, banklar devrilmişti. "Olamaz," diye soludu Mira. "Bu bahçenin yardıma ihtiyacı var." Köyün çocukları çevresinde toplandı. "Onarabiliriz!" diye bağırdılar. Böylece yabani otları yolup saksıları onardılar ve rengârenk çiçekler hayal ettiler.

Bütün gün Mira pusulanın peşinden gitti. Pusula, korkuluğu gevşemiş bir köprüyü, kovası kırık bir kuyuyu ve bir arkadaşa ihtiyacı olan yalnız bir nineyi gösterdi. Her seferinde Mira yardım etti. Çekiçle vurdu, taşıdı ve dinledi. Pusula hiçbir zaman altını ya da mücevheri göstermedi. İyiliğe ihtiyacı olan insanları gösterdi. Mira bu nasıl bir hazine diye merak etmeye başladı.

O akşam Mira bir taş duvara oturdu ve pusulaya baktı. "Neden beni hazineye götürmüyorsun?" diye sordu. İbre parladı ve ağır bir elma sepeti taşıyan bir grup çocuğu gösterdi. Mira yerinden fırladı ve sepeti taşımalarına yardım etti. Çocuklar sevinçle bağırdı. "Sen iyi bir yardımcısın, Prenses!" dediler. Mira'nın göğsünde sıcacık bir parıltı hissetti.

Ertesi gün pusula Mira'yı arabası çamura saplanmış bir çiftçiye götürdü. Köyün çocuklarını çağırdı ve birlikte itip çektiler; sonunda araba kurtuldu. Çiftçi onlara taze ekmekle teşekkür etti. Mira ekmeği herkesle paylaştı. "Bu çok eğlenceli!" diye güldü. "Yardım etmek hazine aramaktan daha güzel!" Çocuklar da aynı fikirdeydi ve sırada ne olduğunu sordular.

Pusula, içinde bir bebeğin ağladığı küçük bir evi gösterdi. Anne yorgun görünüyordu. Çocuklar su getirip yeri süpürürken Mira bebeği salladı. Kısa süre sonra bebek uyudu ve anne gülümsedi. "Senin kalbin çok iyi, Prenses," dedi. Mira pusulasına dokundu. "Bana nerede yardım edeceğimi gösteriyor," dedi. "Ve yardım etmek hazine gibi hissettiriyor."

O gece Mira anladı. Pusula altın bulmak için değildi. İhtiyacı bulmak içindi. "İyi bir lider halkını önemser," diye fısıldadı. Bir plan yaptı. Yarın engebeli yolları onaracak, yalnız Çiftçi Tomas'ı ziyaret edecek ve harap bahçeye çiçek dikecekti. Pusula, gurur duyuyormuş gibi parlakça parladı. Mira onu sımsıkı kucakladı ve gülümseyerek uykuya daldı.

Sabah Mira köyün çocuklarını topladı. "Krallığımızı aydınlatalım!" dedi. Çukurları taş ve kumla doldurdular. Çiftçi Tomas'a taze su taşıdılar ve küçük bir sebze bahçesi dikmesine yardım ettiler. Gri bıyığı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bana güneş ışığı getirdin," dedi. Çocuklar sevinçle bağırdı ve daha da çok çalıştı.

Sonra hep birlikte harap bahçeye yürüdüler. Mira çukurlar kazdı, çocuklar içlerine çiçek tohumları koydu. Tohumları suladılar ve çiti onardılar. Bir nine limonata, bir çiftçi taze ekmek getirdi. Herkes güldü ve birlikte çalıştı. Bahçe yeniden mutlu görünmeye başladı. "İyilik ekiyoruz," dedi Mira ve çocuklar başlarını salladı.

Haftalar geçti ve krallık çiçek açtı. Yollar pürüzsüzdü, bahçe çiçeklerle doluydu ve Çiftçi Tomas'ın her gün ziyaretçileri vardı. Pusula hâlâ Mira'nın boynunda parlıyordu, ama artık yeni arkadaşları ve yardım etmenin yeni yollarını gösteriyordu. Mira mavi ve altın elbisesini gururla giyiyordu, ama botları her zaman işe hazırdı. Gerçek bir lider olmuştu.

Güneşli bir öğleden sonra köylüler bir kutlama düzenledi. Mira'ya papatyalardan bir taç verdiler. "İyi kalpli prensesimiz için!" diye bağırdılar. Çiftçi Tomas elini sıktı. "En büyük hazineyi buldun," dedi. Mira pusulasına baktı ve gülümsedi. "O zaten hep buradaydı," dedi. "Başkalarına yardım etmenin hazinesiydi."

O günden sonra Prenses Mira pusulanın gösterdiği her yere gitti. Liderliğin tahtta oturmak olmadığını öğrendi. İyilik, yardım etmek ve halkını önemsemekti. Ve ne zaman bir çocuk pusulasını sorsa, Mira ona sırrını söylüyordu: "En büyük hazineyi gösterir—iyi bir kalbin hazinesini."